

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJO

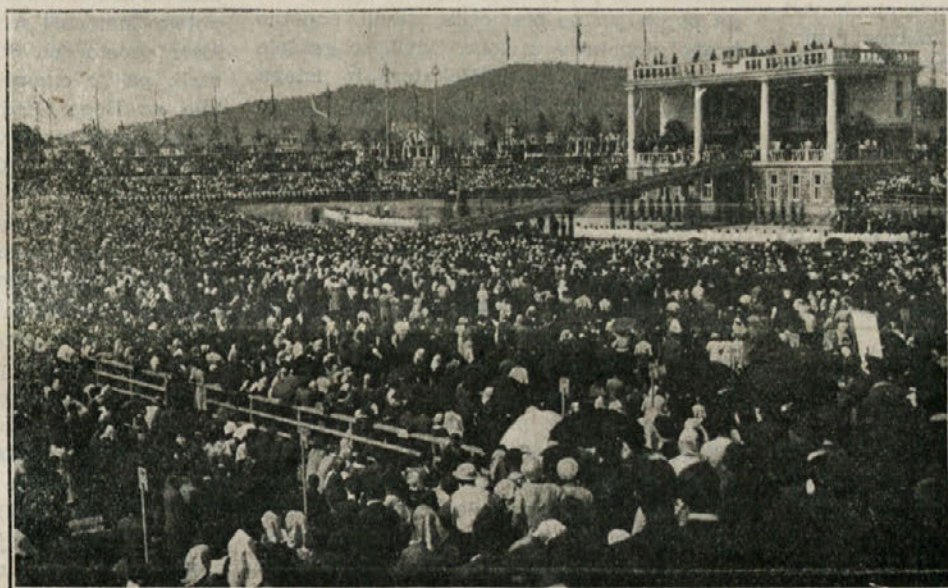
NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M. DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JOŽE GODINA, GROBLJE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

PO EVHARISTIČNEM KONGRESU

Bili so to veličastni in srečni dnevi, da smo jim klicali kako Jozve soncu: Stojte! Ne zaidite!

V nedeljo, 28. julija, se bomo zahvalili Bogu in naši Brezjanski Materi božji, za vse kar nam je v svoji veliki dobroti tako razsipno naklonil. To

gresu. Vsi so srečni, vsi zadovoljni, razen tistih, ki so morali ostati doma, da so varovali domačijo. Naši mali in z njimi odrasli še vedno sanjajo o okrašenem Stadionu, o prelepem petju, o srečnem svetem obhajilu. — Če si gledal te dneve naše

bo tudi dan, ko bomo tako radi obnavljali prijetne spomine na vse kongresne slavnosti.

Naši dve dekaniji, posebno kamniška, bo obnavljala v spominu pristrčne slovesnosti mimohoda Marije z Brezij. V duhu se bodo obnovili pred našimi očmi tisti srčkani in globoke slovenske vere napolnjeni trenutki slovesnosti v Komendi, v Mengšu, v Domžalah in v Trzinu. Zaveden Domžalčan je rekel že nekaj dni pred prihodom čudodelne podobe: »Okrasil bom hišo, kakor še ni bila nikoli. Kajti to še nikdar ni bilo in tudi doživeli mi več ne bomo take izredne prilike, da bi naša slovenska Mati božja z Brezij potovala mimo moje hiše.« Spremljevalci Matere božje so bili na celi poti z Brezij priča najrazličnejšim močnim izrazom vere in počastitve Matere božje, toda ko so dospeli v fare kamniške dekanije, so mogli ugotoviti, da so bili sprejemi v teh župnijah prešinjani s posebno globoko vero in številno udeležbo, in tudi z organizacijsko disciplino.

Kakor je razvidno iz poročil naših župnij v tej številki Našega lista, so vse župnije naravnost tek-

movale med seboj, odkod bo večja udeležba na kongre-
ceste in naše železnice in naše avtomobile, si videl, da so vse ceste peljale v Ljubljano, po slavnostih vse ceste iz Ljubljane, vse polne srečnih romarjev. Kaj čuda, če je postal obširni Stadion skoraj premajhen, da je bilo pri maši zastopnika sv. očeta zbranih toliko Slovencev, kakor še nikdar, kar živi slovenski narod na zemlji, in da se še nikdar ni zapela slovenska pesem tako mogočno kakor ob teh dneh. Nikdar še niso slovenski možje in fantje tako veličastno prisegli zvestobo Bogu kakor o polnoči med 29. in 30. junijem z gorečimi bakljami v rokah!

Dne 28. julija bomo vsi iz srca rekli: Zahvaljen bodi gospod Bog v Najsvetejšem zakramentu in Tvoja Mati Marija za vse te obilne milosti! — Sklenili pa bomo: Evharistični kongres za nas ne sme minuti. Življenje z Jezusom v Presveti Hostiji moramo živeti še dalje, Cerkev bo za nas tudi v bodoče najvarnejša vodnica, ki se je bomo z vsem srcem oklepali in od katere nas ne bo mogel nihče ločiti!

Naši kraji in Evharistični kongres

Kamnik

Ceprav je Kamnik mrzlo mesto, da se še duše kar tako ne ogrejejo za kakšno novo stvar, je vendar evharistični kongres močno posegel v enakomernost malega podeželskega mesta. — Na cvetno nedeljo je zažarel na Malem gradu 13 m visok evharistični križ, prvi glasnejši klicar velikih dni. Ob sobotnih in nedeljskih večerih pa še ob drugih primernih dnevih je njegov svit nad mestom in daleč nad okolico vsem faranom nehote vzbujal misli, da gre za neko važno, zelo važno slavje. Pa tudi Nevljane in Mekinčane in še vernike stranske fare je vabil: pripravite svoja srca, pripravite pot Gospodu. Prišel je majnik in z njim bližja priprava za kongres: šmarnice, zbiranje rediteljev, pridige, razlaga okrožnic pripravljalnega odbora v Ljubljani, zbiranje lesa in drugega materiala, pri-glašenje narodnih noš, priprava otrok, vedno pogostnejši opomini v časopisju in s prižnice, popisovanje udeležencev. Človek rad odlaša, zato se je mnogim zdelo še prekmalu vse to natančno delo. Sprva se jih je priglasilo razen otrok komaj 180, v Ljubljano pa smo sporočili število: 400.

Prišle so končno težko pričakovane izkaznice in znaki. Prvi so seveda planili po njih otroci, vsak si je takoj pripel na prsi znak in ga ponosno nosil. Večinoma so »ta svetle« rajši imeli. Izkaznic se je prodalo 550, pa so zadnji dan, ko jih je zmanjkalo, še povpraševali zanje. Z otroci, ki jih je šlo 160, se je brez radomljske soseske udeležilo kongresa okrog 750 ljudi. Z Radomlčani pa okrog 1000, saj so se mnogi odločili šele zadnji trenutek in šli brez izkaznice v Ljubljano.

Prišel je čas kongresa. Mariji z Brezij, ki je romala 28. junija ob 2 skozi Mengeš, je šel naproti avtobus z zastopniki kamniške župnije z g. dekanom. Na Vidov dan popoldne so se v Kamniku pojavili daljni romarji, celo iz štajerske. S brašnom v roki in dežnikom pod pazduho so pobožno usmerili svoje korake proti beli Ljubljani, ki je te dni postala cilj želja vseh dobrih slovenskih katoličanov. Ti gotovo niso šli iz radovednosti. Na tako dolgo pot so se odpravili le z enim samim kovačem. Le do Ljubljane so si mogli kupiti vozovnico, nazaj bomo pa že kako prišli, so se tolažili. Samo da bodo deležni duhovnih dobrot evharističnega kongresa. Pač zgovorne priče, kako revno je naše ljudstvo in kako dobesedno žrtvuje tudi zadnji dinar v božjo čast. — Na predvečer so se odpeljali z avtobusom naši vrli reditelji, ko so pustili svoje poklicno delo.

Slovesno so zvonili zvonovi, evharistični križ je žarel tiste dni skozi vso noč. Mladina je opravila sv. spoved, da drugi dan pohiti vsa očiščena svojemu Prijatelju nasproti.

Noč, k nevihti se je napravilo. Daljno grmenje je strašilo, da se bo morda napravilo dolgo deževje. Verjetno, sprememba lu-

ne, sprememba vremena. G. dekan je tolažil: Tolikim molitvam bo Bog dal svoj blagoslov. Nič se bati.

Vso noč je močno deževalo. Zelo nas je skrbelo, kakšno bo vreme naslednji dan. Toda našo deco, ki je zgodaj zjutraj vstopala v dolgi kamniški vlak, je pozdravilo zlato sonce. V najlepšem razpoloženju in redu, s pobožno pesmijo na ustih smo hiteli v belo Ljubljano, ki je postala ta dan cilj naših edinih želja, to jutro želja vseh mladih src. Vzorno so se otroci obnašali. Saj so sicer kar malo preveč živahni, ta dan pa so čudovito krotili svojo naravo. Na vsakih 10 je prišel en spremljevalec, katerim gre posebna zahvala, da so si upali prevzeti nase skrb in odgovornost, ki se je celo domače učiteljstvo ustrašilo. K obhajilu so šli vsi, razen par, katerim je prišlo slabo. Ganljivo je bilo gledati, kako so se celo ti branili vode, samo da bi mogli k sv. obhajilu. Nekateri so, da bi jih jed ne premotila, zavili popotno hrano globoko v zavitek. Odvili so ga šele po končani sv. maši. Nekateri iz istega razloga celo nič niso vzeli s seboj, pa so kljub temu pripravili le en dinarček. Vzgladna varčnost in lep zgled premagovanja vsem razvajenim otrokom. S seboj so imeli tudi praporček Marij. vrtca in napis, da jih je vsak mogel že od daleč spoznati in da so se vedno skupaj držali. Tako se ni noben izgubil, nobenemu se nič pripetilo. Globoko v mladih dušah bo gotovo vse življenje živel spomin na ta veliki dan. Pe-vajoč so se vračali domov.

Že lepo uspela mladinska prireditvev je bila najboljša reklama tudi za odrasle. Moški so seveda šli predvsem k polnočnici. Bakelj se je prodalo le 47, vendar pa je soditi, da je bilo mož in fantov iz kamniške fare pri polnočnici okrog 100, ker so mnogi kupili bakljo šele v Ljubljani.

Vnedeljo, na glavni dan kongresa, je pa vse življenje v mestu kar izumrlo, vse je odšlo v Ljubljano. Mnogi seveda tudi iz radovednosti. Pa gotovo jim ni škodovalo. Nekatere, ki jim vse to ni bilo nič všeč, je sila navdušenja množic potegnila s seboj, da so, sami ne vejo kako, odprli usta in prepevali s pobožno množico. Tudi sklepne procesije se jih je udeležilo kar primerno število. Kamniške godbe sicer ni bilo, nastopil pa je pevski zbor skupaj s pevci kamniške dekanije. Pa skoro ni prišel do veljave, ker je obveljalo ljudsko petje: godba je zaigrala in množica, seveda predvsem pevci, pa je pela na glas. Pokazalo se je, da ob takih prilikah pride le ljudsko petje do veljave, kar bi bilo primerno tudi za slične farne procesije. Nastopili so kamniški pevci tudi prejšnji večer pri koncertu Pevske zveze in dopoldne pri maši na Stadionu. Mnogo so žrtvovali že za priprave, mnogo truda in tudi denarnih žrtev so položili na evharistični oltar ob kongresu. Glavni del bremena pa je nosil organist g. Laboda, ki je bil tudi vodja dekanjskega pevskega zbora. Tudi ministrantje, šest po številu, so nastopili v čisto novih, krasnih

ministrantskih oblekah, da jih je bilo lepo pogledati, škoda, da niso imeli več tovarišev iz drugih župnij. Denar za oblekce so sami nabrali po fari. Številna je bila skupina narodnih noš, katero je organizirala ga. Albrehtova. Če morda velja narodna noša ob drugih prilikah, ko se pokažeš samo za kakšno urico na kakšni veselici, za postavljanje, je bila v tem slučaju kot znak posebne žrtve: cel dan v težki obleki, ob največji vročini in morda rahlem zdravju stati, čakati in se premikati, lačen in žejen, kakor drugi hočejo. Število narodnih noš iz kamniške fare je bilo 18.

Posebno pa je treba omeniti naše reditelje, ki so nosili vso težo dneva in vročine, pa ni nihče omagal. Če se je neki reditelj od drugod izrazil, da še od svetovne vojske ni toliko prestal kot ob kongresnih dneh, ko je dva dni brez spanja in počitka stal na svojem mestu, da so krvavele noge, potem tudi naši reditelji, ki jim je bil določen prostor na Stadionu, niso manj prestali, pa še omenijo ne tega, češ, saj je bilo za Boga. Reditelji so bili možje in fantje (enajst), ki so hodili tudi k pripravljalnemu tečajem v Groblje.

Omenimo še, da so članice dekl. Marijine kongregacije spletle nad 500 m vencev in 50 malih venčkov in da so poleg Podgorcev darovali les: Graščina Souvan in trgovca z lesom Lenassi in Riedel po en voz, mestna korporacija pa en m³.

Končno pa in s posebnim povdankom je treba omeniti vzgleden potek železniškega prometa, za kar gre zasluga predvsem postajenačelniku g. Keržarju, ki je z vso prijaznostjo in skrbjo šel na roke in kar je bilo v njegovi moči vse storil, da ni bilo ne gneče in niti najmanjše nesreče.

Kongresni dnevi so minuli, vtisi so neizbrisni, še danes se rado govori o kongresu. Vse prehitro so minuli dnevi, če bi bilo takoj še enkrat, zopet in še več nas bi šlo. Mnogi zatrjujejo in se že navdušujejo za 3. evh. kongres v Splitu. Evharistični križ, ki bo sedaj žarel le ob nedeljskih večerih, naj pa nas še dolgo spominja tega najlepšega slavja, ki ga je doživelo slovensko ljudstvo v svoji zgodovini. Da bi tudi duhovni sad ne izostal, izginil strah pred ljudmi, če gre za verske zadeve in da bi evharistični Kristus postal začetek in konec življenja tudi v Kamniku, ki je že od nekdaj veljalo kot evharistično mesto.

Denarna zbirka za evharistični kongres.

Kamniški farani so darovali za evharistični kongres:

Družinska nabirka	2543 Din
Cerkveno darovanje	650 »
Posamezniki	190 »
Cerkvene družbe, otroci	284 »
Za Stadion	300 »

3967 Din

CILKA ZAJC — strojno pletenje, Groblje, Društveni dom — Poceni poluverji, nogavice, šali rokavice i. t. d.

Mengeš

Prav na dan, ko so škof slovesno naznanili, da se bo vršil evh. kongres v Ljubljani, se je v naši fari že začela duhovna priprava nanj. Žene mengeške fare so namreč začele svoje duhovne vaje na praznik Kristusa Kralja. Vodil jih je č. g. Tomaž Tavčar, misijonar iz Grobelj. Začele so matere, da so tako prižgale doma ogenj navdušenja. Sledile so jim duhovne vaje za dekleta, ki jih je vodil isti gospod voditelj. — Pred letošnjo veliko nočjo so opravili duhovne vaje možje in fantje mengeške fare. Vodil jih je trsteniški župnik dr. Arnejc. Fantje se še danes spominjajo njegovih navdušenih govorov. Duhovnih vaj so se udeležili skoraj vsi fantje in možje iz gornjega konca fare. Posebno močan vtis je napravilo nanje skupno sv. obhajilo: 500 obhajancev. Bil je to predokus kongresnih slavnosti.

Žene in dekleta so goreče in veliko molile pred Jezusom v sv. Rešnjem Telesu. Dekleta so se zmenile, da se bodo od februarja dalje vrstile za obiskovanje dnevnih svetih maše in sv. obhajila za uspeh kongresa. Nov polet evharistični misli in kongresni pripravi je dal blagoslov evharističnega križa, na katerega so Mengšani opravili ponosni. — Tudi naši najmanjši, Jezusu pa najdražji farani, so se s svojim prvim obhajilom na praznik Sv. Trojice zvrstili v evharistično procesijo, ki je šla k Jezusu na kongres naproti. — Omenimo še nedeljske govore o sv. Rešnjem Telesu, zlasti o sv. maši.

Pripravljalni odbor je s pomočjo faranov, zlasti fantov in deklet, preskrbel tudi za potrebne zunanje priprave. Na prošnjo glavnega odbora smo poslali v Ljubljano okrog 50 mlajev in dekleta so napletle več sto metrov vencev za Stadion.

Tako pripravljani na duši in na telesu smo dočakali lepih prazničnih dni, ki so se začeli z obiskom Matere božje Brezjanske. Vsi smo z otroškim veseljem sprejeli novico, da bo šla Marija tudi skozi Mengeš. Že mesec prej je bil narejen sklep: takrat pa moramo lepo napraviti! in res so se vsi potrudili: fantje so mlaje postavili, dekleta so kljub nujnemu poljskemu delu, veliko vencev napletle in tako so sami, brez tuje pomoči okrasili Mariji pot in sprejemni prostor. V začetku fare so Topolci postavili slavolok, ki je Mariji klical ob vstopu v faro: »Pozdravljena Mati v naši fari!« Ob vhodu v trg sta jo zopet pozdravila dva mlaja, nato so pa bile skozi ob vseh hišah, raz katerih so vihrale zastave, postavljene zelene veje in mlajčki.

Tako so vozili Mater božjo med zelenjem in ob pritrkavanju zvonov na sprejemni prostor ob znamenju sredi trga, kjer je stal slavolok s prošnjo: »Svoj blagoslov pošlji, Marija, iz rajskih dalj«, na drugi strani pa zagotovilo: »Kdor mene najde, najde življenje.« Pri znamenju je čakala velika množica domačih faranov in sosedov z duhovščino. Tudi gospod dekan iz Kamnika so prišli v Mengeš Marijo pozdravit v imenu tistih fara naše dekanije, skozi katere ni peljala

pot v Ljubljano. Številno so bili zastopani tudi člani misijonišča v Grobljah z gospodom superiorjem Ocepkom na čelu. Sprejem je bil nad vse ganljiv. Mnogi so jokali, ko so zagledali milostno podobo, saj je nekateri že dolgo niso videli, mnogi pa morda zadnjikrat, kar se je tudi že izpolnilo. K Materi so pripeljali bolnike, malega fantka v košku i. t. d. Zgodilo se je pa nekaj pri nas, o čemer bomo poročali drugič.

Posebno težko so čakali svojega kongresnega dneva naši otroci. Radi so šli in veseli so bili. Skupno jih je šlo iz naše fare 360. Skoro vsi so se peljali z vozovi in brezplačno. Komaj so prišli otroci domov, so že šli odrasli v Ljubljano, mnogi že zgodaj zjutraj, več pa dopoldne. Udeležba odraslih je razvidna iz sledečega. Do binkoštnih praznikov smo prodali 600 izkaznic. Pozneje še toliko, da je naraslo število na 860. Bakelj smo prodali okrog 140. Če vpoštevamo, da so mnogi kupili izkaznice v Ljubljani, ne bomo nič pretiravali, če rečemo, da je bilo iz mengeške fare 1.000 odraslih udeležencev. Iz trga samega je kupilo izkaznico 400 udeležencev, iz Topol pa 50.

S kongresom so bili vsi zadovoljni in se ga radi spominjajo. Zadovoljni so bili tudi s stanovskimi zborovanji. Najmočnejši vtis je napravila na udeležence nočna procesija. Nihče je ne more primerno opisati, vsakemu zmanjka besed. Mengšane je dvignilo na kongresu, ko so zaslišali svojo domačo godbo, ki je igrala vse dni na kongresu. Največja udeležba je bila v nedeljo, ko je bilo pri domači službi božji v Mengšu (ob 10 uri) komaj 100 faranov. Pa še tisti so šli opoldne spet v Ljubljano. Na poti smo srečavali mnoge, ki so se kot pravi romarji vračali peš domov. Udeleženci iz mengeške fare so šli večinoma z vozovi, kolesi in avtobusom. Le iz Jarš in iz Trzina so se poslužili tudi vlaka. Po končanih slovesnostih smo komaj mogli priti na vrsto pri raznih vozilih. Zadnji avtobus je šel po udeležence še ob 10 uri ponoči.

Trzin

Daljna in bližnja priprava na evharistične slovesnosti je tudi Trzincem pripomogla k poglobitvi verskega življenja. Vsaka boljša družina je bila vsaj po enem družinskem članu zastopana pri posameznih evharističnih slovesnostih v Ljubljani. Otroci-šolarji so se s svojo gđc. učiteljico radostni peljali na dveh okrašenih vozovih k otroški proslavi evharističnega Jezusa. Dobrih mož in mladeničev ni manjkalo pri nočni procesiji in pri sklepni procesiji je bilo najbolj zastopano verno ženstvo. — Nad vse lepo pa je bilo za nas kot uvod k ljubljanskim evharističnim slovesnostim jutro letošnjega praznika presv. Srca Jezusovega, ko je ogromna večina Trzincev in Trzink v svoji domači cerkvi pristopila k sv. obhajilu. Pozno v noč na predvečer in navse zgodaj v petek zjutraj je domačemu duhovniku v spovednici pomagal preč. g. misijonar iz Grobelj. Bolnikom, ki niso mogli v cerkev, se je po sv. maši poneslo presv. Rešnje Telo na dom. Da je pri nas prišlo do tega res evharističnega jutra, je pripisati presv. Sr-

cu Jezusovemu. — Milostipolna podoba Marije Pomagaj z Brezij na svojem potovanju v Ljubljano na eharistični kongres se je za par trenutkov ustavila tudi pri nas. Kakor hitro smo zvedeli za to, smo se odločili poleg zunanjega vidnega sprejema pripraviti notranji, duhovni sprejem v stanu posvečujoče milosti božje prav po navadi poštenega Slovenca, da opravi sv. spoved, ko gre na božjo pot. Pa tudi na zunaj smo skušali kar najdostojnejše okrasiti svojo vas za izreden obisk Marijine podobe, zlasti sprejemni prostor ob glavni cesti pri kapelici sv. 3 kraljev. V ospredju 6 mogočnih stebrov, katerih notranja dva je vezal lok z napisom: »Zdrava Marija«; vrhu ostalih štirih stebrov pa so blesteli v posrebrjenih krogih pozlačeni križi; ozadje je tvorila dolga vrsta mlajev v polkrogu; vse prepleteno z venci, cvetjem in Marijinimi banderci. Od srede na obe strani je sprejemni prostor od glavne ceste ločila nizka ograja, prepletena z venci in v to ograjo je bilo v dolgi vrsti nastavljenih mnogo banderc, ravno za sprejem Marijine podobe nabavljenih. Ta banderca imajo na svilo v sredini v barvotisku vtisnjeno podobo Marije Pomagaj, nad njo pa v krogu podobo presv. Srca Jezusovega, iz katerega kapljajo kapljice presv. Krvi v kelih; spodaj pa napis: »28. 6. 1935 na praznik presv. Srca Jezusovega«. S 170 takimi banderci je bil Trzin okrašen, ker vas šteje 170 družin. — Okrog domačega duhovnika so bili na sprejemnem prostoru razvrščeni bolniki in starčki, okrog teh pa matere z malimi otročički v naročju, prednje vrste so tvorili šolarji, ob straneh gasilska četa, uniformirana; razen vseh teh pa poleg vaškega bandera sv. Florijana, ostalo ljudstvo, skoro vsi s svečami, v katerih je bila tudi vtisnjena podoba Marije Pomagaj; le škoda, da vsled vetra niso mogle vse te 500tere lučice zagoreti v Marijino počesčenje. Čisto v ospredju so pričakovale Marijino podobo be- looblečene deklice s cvetjem v košaricah, da so ob prihodu s cvetjem posule prostor, kjer se je milostipolna podoba ustavila. Po otroškem molitvenem pozdravu je cerkveni pevski zbor zapel Mav-ovo »O Mati, kako si nam draga«. Po skupni molitvi »Pod Tvoje varstvo« je ljudstvo zapelo »Marija k Tebi uboge reve« in ob odhajanju milostipolne podobe pa »Angel Gospodov« s ponavljajočim: »Češčena si Marija, je angelski glas, bo zadnja ura bila, Marija prid po nas.« Kakor so fantje — kolesarji šli Marijini podobi nasproti do meje domžalske župnije, prav tako so jo ob odhodu spremljali do sosedne vasi v črnuški fari. Po naši vasi so bile vse hiše, mimo katerih se je Marijina podoba vozila, razsvetljene in okrašene; pač najbolj pestro lice pa so nosile tiste hiše, ki so bile okrašene z banderci.

Uredništvo. Gospodom dopisnikom lepa hvala za prijazen odziv na prošnjo. Na ta način smo najlepše ohranili spomin na velike slovesnosti. — Zdelo se nam je tudi primerno, da smo to številko nekoliko razširili in jo izdali pod dvema številka, da tako pridemo spet v tir z izhajanjem.

Dob

Dobska župnija je bila evharističnega kongresa v Ljubljani v dneh 28.—30. junija prav častno deležna. Dekleta so spletle 500 m vencev in večje število okroglih vencev. Narodna noša je zopet prišla do veljave. Poiskali smo staro in napravili nekaj nove in lepo število v narodnih nošah smo bili deležni veselja, katerega so uživali udeleženci evharističnega kongresa.

V petek popoldne je več sto župljanov šlo v bližnje Domžale pozdravit Mater božjo z Brezij. Proti večeru je šlo 11 rediteljev s kolesi v Ljubljano. Drugo jutro, na praznik sv. Petra in Pavla je pa navsezgodaj oživela cela župnija. Odhajali so naši otroci na evharistični kongres. Seveda so hoteli biti tega veselja deležni tudi marsikateri odrasli in so šli v Ljubljano. Enajst lepo okrašenih voz je pa odpeljalo nad 300 naših otrok. Nepopisno veselje je zavladalo med otroci, ko so se vozovi sešli in petja (v hladnem, lepem) jutru ni bilo konca noter do Stadionu. Otroci so vsi pristopili k sv. obhajilu, bili pri sv. maši, hitro si ogledali malo okolico Stadionu in se vrnili brez najmanjše nezgode ob eni popoldne domov. Vtisi evharističnega kongresa so pa ostali neizbrisni v otroških dušah.

Večje število kot otrok, se je pa udeležilo odraslih iz naše župnije evh. kongresa v Ljubljani. Sodeč po številu prodanih knjižic in znakov, z mirno vestjo lahko trdimo, da bo odgovarjalo število en tisoč številu udeležencev iz župnije Dob. Eni so se udeležili evh. kongresa na praznik, drugi pa v nedeljo. Udeleženci nočne procesije so po svoji vrnitvi domov še ponoči razgibali še celo take, ki se sicer evh. kongresa niso nameravali udeležiti iz praznih predsodkov. Nedelja dopoldne in popoldne pa ostane večini naše župnije v trajnem spominu vsled duhovnega veselja in pozitivne vere, katerega so bili deležni pri prireditvah na Stadionu. Govorjenja in pripovedovanja posameznih doživljajev pa še danes ni konca. Bog naj obrodi stoterni sad v naših dušah!

Homec

Priprava na evharistični kongres je bila na Homcu zelo skrbna; posebno se je pomnožilo v tem času število sv. obhajil, ki je znašalo v prvi polovici evh. leta že nad 7000. Tudi udeležba Homčanov na kongresu je bila sijajna. Samo otrok je šlo v Ljubljano 105. Nočne procesije se je udeležilo 100 mož in fantov, drugih udeležencev je bilo nad 260, vseh udeležencev s Homca je bilo okoli 500.

V sijajnem razpoloženju so se odpeljali dne 29. junija otroci na kongres z vlakom pod vodstvom g. Petra Nagliča ter gđc. učiteljice Toni Justine ter Ane Gostič in Julijane Jerman. Med potjo so se vedli dostojno, na Stadionu so navdušeno peli nabožne pesmi in v najlepšem redu prejeli sv. obhajilo. Ko so prejeli po končani mladinski prireditvi vsak 1 papirnato vrečico dobrega peciva v okrepcilo, so šli, ker so imeli še kake 3 ure časa, skozi mesto pod Tivoli v prosto naravo, kjer so se v prijetni senci ob studencu odpočili. Tam so se tudi slikali. Da so se držali vsi svoje skupine, je nosil pred njimi deček tablico z različnim napisom: Homec. Prišli smo srečno domov s tako lepimi vtisi, da jih ne bomo pozabili vse svoje življenje.

Vse prelepe prizore na kongresnih slavnostih v Ljubljani je slikal g. Peter Naglič, tovarnar v Šmarci, kjer si lahko vsak ogleda prekrasne slike.

Ihan

Evharističnega kongresa se je udeležilo 152 otrok in okrog 380 odraslih. 18 fantov je vršilo rediteljsko službo. Pot je držala večinoma na št. Jakob z vozmi in kolesi, nekateri so šli kar peš. Bili smo veseli in srečni tiste dneve. Še danes se veliko govori po fari o prelepih slovesnostih.

Rova

Za kongres smo oddali 80 legitimacij, kakih 10 pa jih je šlo brez nje v Ljubljano. Odrasli so šli z vlakom, fantje s kolesi. Več jih je bilo te dni po dvakrat v Ljubljani, nekaj celo po trikrat. Za polnočnico v začetku ni bilo posebnega zanimanja, zadnji dan pa so se kar zmenili in je šlo veliko mož in fantov. Mimogrede so v Grobljah opravili sv. spoved. Prišli so nazaj vsi navdušeni.

Solskih otrok je bilo 38, to je vsi otroci iz župnije (razen dveh), ki so bili že pri sv. obhajilu. Peljali so se z vozom. V Ljubljani so imeli malo kosilce pri Češnovarju. — Dekleta so spletla 250 vencev, graščak Stare pa je sam dal 36 mlajev.

Vodice

Evharistični kongres je globoko zajel vse vernike. Mesec trajajoča priprava na kongres, duhovna obnova po molitvah, duhovnih vajah, obhajilih in žrtvah, pa tudi vnanja priprava v petju, naprava novih narodnih noš, pletenje vencev itd. je rahljala duše, da so bile spremljive za velike milosti, ki jih je tako bogato delil kongres.

Smemo trditi, da se je prav vsa župnija udeleževala kongresa, da je bilo primerov brezbriznosti le neznatno število.

Mladinske pobožnosti na Stadionu se je iz župnije udeležilo 250 otrok, katere smo na 8 okrašenih vozovih peljali v Ljubljano. Vsi otroci vseh 4 šol so bili pod nadzorstvom šolskih sester iz Repenj. Peljali so se iz Vižmarjev skozi Kleče po stranski poti, ki pelje naravnost k Stadionu. Po vsej poti so otroci neumorno prepevali evharistične pesmi in Marijine pesmi. Silno so bili veseli svatovsko okrašene Ljubljane ter kar niso mogli verjeti, da jo morajo tako hitro zapustiti. Zlasti ponosni so tisti, ki so se mogli tudi poznejših slovesnosti udeleževati. Naši fantje iz Vodiške šole pa zaslužijo še posebno javno pohvalo. Za četrtek popoldne pred kongresom je bila napovedana za 13 okoliških šol skupna pevska vaja na prostem in sicer v Komendi, kamor je dobro uro hoda po bližnici. Odšli naj bi iz Vodice ob pol 2 pop. Toda ravno za ta dan je bil prirejen šolski izlet v nad 2 uri oddaljene Medvode. Trudni, lačni in žejni so se otroci vrnili v Vodice okrog 1. In glejte, prav vsi so šli še v Komendo, k pevski vaji za kongres, mnogi brez kosila. — Med otroci se pogovori sučejo največ o kongresu.

Za odrasle smo oddali 500 izkaznic, mnogo jih je kupilo šole v Ljubljani, ker nam jih je tukaj zadnji dan zmanjkalo. Je povsod ista izkušnja, da se velik del ljudstva šole zadnji trenutek odloči. Splošno je prav malo ljudi, da bi se sploh nič

Možje in fantje pri nočni procesiji

ne bili hoteli udeležiti kongresa. Ker smo v bližini Ljubljane, smo večinoma skupno na voze ali pa na kolesih hodili v Ljubljano in se vrstili. Kmečkega doma namreč ni mogoče pustiti brez oskrbnika, poleg malih otrok je živina, ki se ne more odložiti. Zato so se ljudje vrstili; več hiš pa je bilo kar zaprtih, ker so vsi šli na kongres.

Na ljudstvo je kongres naredil silen vtis. Par tednov se je govorilo le o kongresu.

Sprejem Mar...

Narodne noše na Stadionu

Kaj je naredilo na ljudi največji vtis, je težko reči, ker se je vrstil dogodek za dogodkom, drug od drugega zajemljivejši. Romanje Marije Pomagaj, Njen prihod na Stadion (takrat je bilo sleherno oko rosno), skrivnostna moška polnočnica, prihod in slovenski govor papeževega odposlanca, mogočno petje velikega zbora, še bolj skupno petje 100.000-čere množice, veličastna popoldanska procesija, sklepni blagoslov, ki ga je podelil kardinal z Najsvetejšim

Križ v Trzinu.

po krasnem govoru, svatovsko ozaljšana Ljubljana, navzočnost dr. Korošca itd., to je, o čemur se ljudstvo pogovarja.

Obžalujejo le, da niso mogli vsega videti, n. pr. razstave pri uršulinkah, v Alojzijevišču, pevskih in gledaliških prireditvah. Program je bil tako obširen, da se je vsak mogel le majhnega dela tega udeležiti. Stadion je skoro uro hoda oddaljen od središča mesta, zato že pot sama vzame zelo veliko dragocenega časa. Mnogi so kar čez dan ostali na Stadionu. Po pravici pa so lahko ljubljanski gostilničarji tožili, da so pijače prav malo iztočili. Ljudstvo se je preživljalo s tem, kar je s seboj prineslo (večinoma le nekaj prejšnji večer pečenega belega kruha), za brezplačno najboljšo pijačo pa je bilo tako vzorno kar že na Stadionu preskrbljeno, to je, za svežo vodo. Kmečko ljudstvo namreč silno občuti krizo.

Vsi smo tega prepričanja, da je bil kongres velika milost božja, ki jo je na priprošnje varhinje in zavetnice slovenskega ljudstva Marije Pomagaj Bog izkazal slovenskemu ljudstvu.

Tunice

Vdeležba na evharističnem kongresu je bila tudi iz Tunic častna! Šolarjev se je udeležilo 79 in so se vsi srečni in veseli vrnili brez vsake nezgode. Odrasli so vzeli 110 izkaznic in znakov, 10 mladeničev pa je pomagalo pri rediteljstvu. Vencev so dekleta napletle 250 m in gospodarji so darovali 20 mlajev. Lep gotski križ v cerkvi je dobil primeren napis, ki naj spominja tudi v prihodnje na prelepo slovesnost in vzpodbuja k ljubezni do evharističnega Kralja. Tisti, ki so svarili pred udeležbo, češ, da se bo zvršil atentat na udeležence, so se pa lahko prepričali, da je bila njih skrb nepotrebna in da so le naselili neprijateljem prelepe slavnosti.

Stranje

Evharističnega kongresa v Ljubljani smo se udeležili v kar zadovoljivem številu. Otrok je šlo 54, odraslih pa čez 100. Večidel so šli z vlakom, precej tudi s kolesi. Domov so se vrnili ljudje vsi navdušeni za kongres. Vsak je najbolj hvalil to, kar je videl in slišal; eden skupno sv. obhajilo otrok, drugi polnočno pobožnost mož in fantov, tretji sklepno procesijo. Dopisnik izraža nazadnje samo eno bojazen: ali ne bo udeleženca preveč prevzel zunanji sijaj, pa bodo pri tem pozabili na jedro evharističnega kongresa, ki je: vse prenoviti v luči Najsv. Zakramenta.

Mekinje

Evharistični kongres je tudi našo župnijo krepko razgibal. Kot zgodnja duhovna priprava so se vršile ves mesec junij »Vrtnice«. Za zunanje delo so pa darovali župljani 7 mlajev in 17 plovov, dekleta pa so napletle 235 m vencev. Pa smo jo odrinili na kongres. Najprej 71 otrok pod vodstvom učiteljstva, odraslih pa je bilo gotovo nekaj nad 200, od katerih naj bo s posebno pohvalo

omenjenih 10 rediteljev. Legitimacij je bilo tukaj prodanih 159. Vozili smo se po večini z vlakom, eno skupino mož iz Godiča pa je odpeljal tovorni avto. V splošno je bilo zadovoljstvo s kongresom, tako, da se je marsikdo izjavil: Bilo je kakor v nebesih! — Da je bilo veselje še popolnejše, je pri obč. volitvah 7. julija slednjič vendar zmagala pravica in resnica: od 719 volilnih upravičencev jih je 428 glasovalo za Koširjevo in 1 sam za Pavlinovo listo. Volitve so potekle v popolnem redu in miru.

Nevlje

Župljani naše župnije so se v precejšnjem številu udeležili evharističnega kongresa. Vsi so bili zadovoljni in niso mogli prehovati, kako je bilo lepo. Legitimacij je bilo oddanih 70, ravno toliko znakov za odrasle. Bakelj je bilo oddanih 17. Mladinske slavnosti se je udeležilo 30. otrok. Otroci so se peljali na kongres z vozom, odrasli pa z malo izjemo z vlakom.

Gozd

Evharističnega kongresa se je od tukaj udeležilo kakih 400 odraslih in 23 otrok pod varstvom gđc. učiteljice in njene sestre. Vsi so se vozili v Ljubljano z vlakom, otroci pa do Kamnika še z vozom. Vseh slovesnosti se ni nihče udeležil, temveč vsak le del, pa vsak je bil zadovoljen s tem, kar je videl in slišal ter je napravilo nan mogočen vtis. Tako tudi pri otrocih, ki so dobro vzdržali; nobenemu ni bilo slabo in nobeden se ni izgubil.

Sela

Za evharistični kongres smo se pripravljali in molili kakor drugod. Poleg tega so bile januarja meseca duhovne vaje za moške. Aprila smo imeli dvakrat sv. mašo v namen kongresa, katere se je udeležilo mnogo faranov. Maja so letos verniki dosti več sv. obhajil prejeli kakor druga leta.

Kongresa se je udeležilo 100 odraslih: 40 moških in 60 žensk; otrok je šlo na mladinsko prireditev 58 ter vsi prejeli sv. obhajilo; le eni deklici je prišlo slabo, da so jo odnesli bolničarji k zdravljenju, pa se je že z drugimi zdrava vrnila domov. Vsi, ki so se udeležili kongresa so odnesli nepozaben vtis. Nekateri so z izrednim navdušenjem pripovedovali. Žal ni bilo nikomur, kdor je šel. Nekaj izrednega je bila za nas vaščane nočna električna razsvetljava v mestu v podobi križev. Tu se nam je pokazala Ljubljana od boljše strani.

Evharistična križa smo postavili dva: farnega in še ena vas posebej svojega. Farni evharistični križ stoji nekaj minut nad vasjo ter je obrnjen proti cerkvi in proti Kamniku. Blagoslovljen je bil prvo nedeljo junija zvečer v mraku. Pred Ave Marijo smo imeli v cerkvi nekake šmarnice ali bolje »vrtnice« in pa pete litanije presv. Srca Jezusovega, nato smo šli s prižganimi svečkami med pritrkovanjem zvonov v procesiji h križu. Lepo je bilo videti iz daljave svetlo rdečo kačo, ki se je vila po rebro navzgor. Ob prihodu so zapeli vsi »Kra-

ljevo znamenje križ stoji«. Za tem je domači dušni pastir blagoslovil križ. Po kratkem govoru o pomenu križa so verniki visoko dvignili v desnicah prižgane svečke ter za duhovnikom glasno ponavljali besede, s katerimi so prisegli zvestobo križu in Križanemu.

Šmartin v Tuhinju

Evharistični kongres je za nami. Vsi, ki so se ga udeležili zdihujejo, da je ta nebeško lepa slovesnost tako hitro minula; tisti pa, ki se ga niso udeležili, dasi bi se ga lahko, obžalujejo svojo brezbriznost, ki je vzrok, da so zamudili nekaj, česar celo življenje ne bodo mogli nadomestiti. Udeležilo se je kongresa iz tukajšnje župnije odraslih 180 (brez tistih, ki so kupili kongresno knjižico drugod), ki so šli deloma z vozovi, deloma z vlakom ali s kolesi. Otrok se je priglasilo 79, ki bi se povečini peljali z vozovi, žal pi jih je ostalo mnogo doma zaradi dežja na praznik sv. Petra in Pavla zjutraj. Kakih 15 se jih je kljub temu udeležilo. Vsi udeleženci so se vrnili brez najmanjše nezgode zdravi, četudi malo utrujeni, z lepimi spomini, ki jih bodo spremljali celo življenje.

V spomin na kongres smo postavili tri lepe evharistične križe in sicer v Šmartinu, na Lokah in na gori sv. Miklavža. Blagoslov vsakega se je izvršil slovesno z nagovorom ob obilni udeležbi vernikov. Križ v Šmartinu je električno razsvetljen (toda le, kadar je dovolj vode).

Brdo

Iz župnije Brdo se je udeležilo evharističnega kongresa otrok iz brdske šole 96; in šentvidske okrog 50. Za odrasle je število udeležencev težko določiti. Večinoma je ostal le po eden pri hiši za varuha doma; da je oskrboval živino in kar je treba. Zgodilo se je pa tudi, da je eden vzel varstvo v dveh hišah, ker so drugi vsi šli na kongres. Vsi pogovori se še zdaj sučejo le o kongresu.

Ena punčka se je izgubila. Pa tudi to je bilo le v veselje njej in drugim. Njej, ker je bila tako majhna, pi že »oklicana«; drugim pa, ker so videli, kako lepo se je vršila varnostna služba.

Vače

Vačani smo sicer verni ljudje ter hvala Bogu, še dosti zvesto spolnujemo svoje verske dolžnosti. Vendar pa se nas drži nekaj odstotkov prevdarnosti tudi v verskih zadevah, neka mera razumarstva, s katerim vsako versko stvar, posebno pobožnost, prečenimo.

Bilo nas je na kongresu do 200 odraslih, vsakega spola polovico. Peljala sta dva voza, večina pa je šla na vlak. Nekaj mladih je vzelo tudi palico v roke in hajdi peš v Ljubljano ali iz Ljubljane domov.

Otrok se je priglasilo sprva 50, nato jih je plačalo voz 30, peljalo se jih je pa končno le 15, ker je druge prestrašil dež, ki je padal v noči pred sv. Petron in Pavlom. Prišli smo s kongresa sicer močno utrujeni, vendar pa polni hvale čez vse to, kar smo videli in doživeli.

Št. Gotard

Naša župnija se je v prav častnem številu udeležila evharističnega kongresa v Ljubljani. Najprvo so odšli otroci na praznik sv. Petra zjutraj. Dva avtobusa sta bila napolnjena z otroci. Bilo ji 72 otrok, 2 gg. učitelja in še nekaj mater in deklet, ki so spremile otroke na Stadion. Otroci so se doma naučili vse pesmi, ki so bile določene za mladinsko proslavo. Popoldne ob pol 3 so se otroci srečno vrnili. Isti dan zvečer je odpeljal avtobus moše in fante, ki so se udeležili polnočne procesije in bili opolnoči pri sv. maši in sv. obhajilu na Stadionu. Bilo jih je 50. Dekleta in žene so tudi odpotovale po avtobusu v Ljubljano — že v soboto popoldne. Bilo jih je nekaj manj kakor moških. Vsem se je posebno dopadla polnočna procesija moških in vzoren red, ki je povsod vladal. Udeleženci ne morejo prehvaliti prelepih besedi našega presvitlega g. knezoškofa, ki jih je govoril na Stadionu med sv. mašo. Nepozabna jim ostane pestra slika vseh skupin narodnih noš, križarjev, klaric, usmiljenih sester i. t. d., ki so jih opazovali na prostranem Stadionu. Upamo, da niso pozabili, da je bila vsa proslava namenjena v čast Jezusu, ki biva med nami v sv. hostiji in, da bodo doma tembolj častili sv. Rešnje Telo in ga večkrat prejemale v sv. obhajilu.

Komenda

EVHARISTIČNI KONGRES IN POEVHARISTIČNE SLAVNOSTI V KOMENDI

V času, ko se pripravljamo na blagoslovitev stalnega evharističnega svetilnika, kakor ga je imenoval naš mojster prof. Plečnik, ki naj nadomesti začasni evharistični križ, nam pogled uhaja na plelepe dni ljubljanskega kongresa. Ponoviti hočemo nekatera dejstva, katerih ne smemo pozabiti. Prelepa je bila edinstvo, ki nas je družila v pripravi. V Ljubljano nas je šlo do 1000 oseb, 800 odraslih in 200 otrok. Polovico fare je šlo organizirano v Ljubljano, šli so pa tudi nepripravljeni, saj doma je bilo v nedeljo vse kot bi bilo izumrlo. Sem in tja mož ali fant kot straža, ki jo je oskrbela gasilska četa Komenda s svojim načelnikom g. škoficem za slučaj kake nesreče. Druga lepa poteza je bila: nobeno društvo, ki stoji v zvezi s cerkvijo, v tem času ni napravilo nobene veselice. Tretjič: pokazala se je porabnost naših organizacij. Ljubljanski rediteljski odbor je posebej pohvalno omenil našega Franceta Kerna, ki je na čelu 30 komenskih rediteljev vršil svojo službo. Ista požrtvovalnost je krasila pevce, katere smo na zunaj sicer manj videli, vendar so nosili težko breme. Na sv. Petra zjutraj je pri nas žeganje, ob 10. slovesna sv. maša, popoldne pete litanije, odhod v Ljubljano, koncert pevske zveze, polnočna procesija, ob 10. angelska maša na Stadionu, popoldne so zopet sodelovali v dekanijskem zboru pri zaključni procesiji. Nekateri prijatelji so skušali vodstvu v Ljubljani dopovedati, da vsega ne bodo zmogli, revizijske vaje pa so vse to sijano ovrgle.

Dekleta so napletle v času največjega dela cel kilometer vencev, vzorno skrbele za red pri otrocih, ki so jih spremljale v

Ljubljano in nazaj v družbi štirih gdc. učiteljic, ki so se tudi udeležile kongresa z otroci. Narodne noše so veliko žrtvovale, bilo jih je 17, nekatere so nabavile nove obleke in so se v njih udeležile že procesije sv. Rešnjega Telesa. Reditelji za stanovska zborovanja so bili zadovoljni s svojim delom, ker se je udeležilo teh zborovanj lepo število mož in fantov,

Naj omenimo še našega tesarskega mojstra g. Štebeta, ki je izvršil na Stadionu ne po načrtu, ampak s srcem tesarska dela.

V nedeljo 28. 7. bo škofijska zahvala za srečno uspehi kongres, mi pa hočemo to edinstvo oživeti še 11. avgusta. Dopoldne bo blagoslovljen spomenik padlim vojakom, popoldne pa evharistični svetilnik. številni prijatelji Komende, ki bodo obiskali ta poevharistični tabor na Gorenjskem, morajo odnesti najlepše vtise... Še enkrat hočemo pri dopoldanski službi božji uživati v spremstvu domžalske godbe na našem komenskem Stadionu, ki je sicer manjši od ljubljanskega, zato pa nič manj prisrčen, saj je otrok istega očeta prof. Plečnika, ljudsko petje. Reditelji prevoza Brezijske Matere Božje so nam zaupali, da je bil sprejem v Komendi prisrčen. Na novih arkadah je bila zbrana belo oblečena mladina s svojim novim banderčkom, ki je bil blagoslovljen uro preje v spomin, ko je Marija z Brezij obiskala Komendo, možje s svojim zastavonošom ob 100 letnih lipah, gasilska četa pod arkadami s svojo zastavo, fantje, okrog 80, ki so šli naproti do Cerkelj so napravili špalir ob cesti, ob stopnicah naša dekleta in žene s svojo zastavo. Huda je bila prejšnja noč, ki so jo fantje žrtvovali pri postavljanju mlajev, vse je bilo pozabljeno tisti nepozabni trenutek. Vse se je združilo v tisti trenutek: mehokoba, ki se nas je pollašala ob blesku svetlobe evharističnega križa ob jasnih pomladnih dneh. nežnost, ki smo jo čutili pri ljudskem petju pri šmarnicah in vrtnicah v maju in juniju. Ob torkih so prepevali otroci, ob petkih odrasli. Resnost, ko smo v postu gledali pasijon, živo vero, ki je prihajala v srca ob govorih domačih dušnih pastirjev zlasti vrtnicah, v katerih je zbral bisere svoje besede v čast božjo naš župnik g. svetnik Janez Zabukovec. Vse se je združilo tisti trenutek in nič drugače nam ni bilo pri srcu kot je bilo g. svetniku v Velesovem g. Brešarju, ki je zaklinal pri sprejemu samo: Marija, naša mati, bodi pozdravljena!

Bile so za faro res žrtve, pa vendar, kadar bo prišel klic za podobne, jih zopet sprejmemo, ker te so pustile pregloboko sled v naših dušah. Pravijo, da se na svetu vse pozabi. Radovedni smo, če nam, ki smo sodelovali, res uidejo iz spomina.

Za slavnosti 11. avgusta naj podamo kratko poročilo. V soboto 10. avgusta kresovanje. V nedeljo sv. maša na prostem, blagoslov spomenika padlim vojakom, med sv. mašo ljudsko petje, po sv. maši govori naših prvih voditeljev, ki jih še objavimo. Popodne blagoslov evharističnega svetilnika in ljudski tabor. Prosimo vse, kolikor daleč sega svetloba komenskega evharističnega križa, da nas obiščejo ta dan v Komendi! Živel Kristus Kralj!

OTROŠKI KOTIČEK

Dragi nečaki in nečakinje!

Iz svoje sobe gledam tja proti Zemu, kjer se neprestano dvigajo aeroplani v sinje višave in krožijo v predrznih poletih nad nami, tam malo na desno pa se dviga mogočno in ponosno naša državna prestolnica, Beograd, spodaj pa sta si v vednem objemu sestri Sava in Donava. Maje misli pa mi hitijo tja na sever, od koder je pritekla Sava, naša slovenska Sava, hči planin... Nobenega nečaka, nobene nečakinje ni tukaj, vsi so ostali tam okoli Kamnika. Pač pa imamo tukaj Marijini vrtec in v njem polno življenja. Prav radi hodijo k sv. zakramentom, lepo se obnašajo v cerkvi in še lepše pa pojejo v cerkvi. Da bi jih slišali, kako znajo peti! Vse pojejo, slovenske in hrvaške pesmi, v cerkvi kar doni iz mladih grl kakor iz močnih piščalk: — V Beogradu je pokleknila pred mene mala, kakih šest let stara deklica: »Poljubim zlate roke in noge, gospod, dajte mi kaj, sem uboga sem gladna...« Oj, ti mala ciganka, prositi znaš lepo, pa tvoj posel ni lep. — Invalid pokaže svojo leseno nogo in iztegne svojo roko. — Dva otročička sta tu, oče je šel svojo pot, mati je šla svojo pot, — kdo bo skrbel za uboga črvički? Ali ju bo kdo poteptal, ali se ju bo kdo usmilil? Koliko revščine po svetu! Otroci, pridni bodite doma in delajte starišem veselje, da bo vaša mladost lepa in prihodnost srečna! Zato pa se prav prisrčno priporočite dobremu Jezusu, ki je te dni obhajal toliko slavnost v Ljubljani na evharističnem kongresu! Tudi vi živite za Jezusa in z njim, da boste celo življenje pod njegovim varstvom! Striček.

Kaj pišejo vodiški nečaki in nečakinje o Kongresu

Komaj sem čakala, da bo kongres. Drugo jutro smo odšli od doma. Med potjo smo peli evharistične pesmi. Ko pa smo prišli v Ljubljano, smo se zbrali na Stadionu. Tam smo pozdravili Marijo in legata kardinala, ki so darovali sveto mašo za mladino.

Med sveto mašo smo prejeli vsi sv. obhajilo. Po sv. obhajilu so pa nam delili kruh da je bilo ravno tako kakor takrat ko je Jezus med množico kruh delil.

Bili smo veseli in srečni, da ne bomo pozabili nikdar tega dne. Erce.

Moj spomin na Evharistični kongres ne bom nikdar pozabila. Že v začetku leta so nam povedali gospod župnik, da bo letos meseca junija od 28. do 30. Evharistični kongres. Za uspeh Evharističnega kongresa smo se zelo lepo pripravljali. Gospod župnik so nam v šoli povedali da moramo darovati za lep uspeh Evharističnega kongresa sv. obhajila, sv. maše, molitvice in žrtvice. In dali so nam podobice, na katerih je bila natisnjena molitvica, ki smo jo morali moliti za Evharistični kongres. In dali

so nam liste, ki so bile gori natisnjene pesmice, katere smo peli na evharističnem kongresu. Kmalu je prišel mesec junij. V soboto 29. smo šli v Ljubljano na Stadion. Ta dan je bil sv. Peter in Pavel in je bil od gospoda župnika god. Nikoli nisem videla toliko ljudi kakor na Evharističnem kongresu. Prišli so iz Zagreba, iz Beograda in še izven naše države. Na evharističnem kongresu sem videla okoli 70 gospodov, Videla sem 20 škofov in 10 poslancev od papeža in še več lepih stvari. Bila je velika množica pri sv. obhajilu, tudi jaz sem prejela sv. obhajilo. Pri sv. maši smo poklekali samo pri povzdigovanju. Najlepše se mi je zdelo, ko so nesli na Stadion Marijo pomagaj z Brezj.

Dne 29. junija smo bili dogovorjeni mi otroci, da gremo na evharistični kongres v Ljubljano. Prav iskreno smo molili in prosili, da bi bil ta dan brez dežja in da bi sonce prav lepo sijalo. In Bog je res uslišal naše prošnje. Imeli smo tudi že napršene voznike, katri so nas peljali v Ljubljano. Doma so vozniki sami okrasili vozove tako, da je bilo vse v venci. Dne 29. junija, na praznik sv. Petra in Pavla smo se zbrali mi otroci tam pri Kramarjevi lipici in počakali voznika. Ko je ura 4 odbila, smo jo odrinili vsi prav veseli proti Ljubljani. Po poti smo prepevale same evharistične pesmi. Šli smo pa skozi Kleče, tako smo se pripeljali ravno pred Stadion. Nato smo zlezli z vozov, se spravili v lepo vrsto in tako odšli naravnost na Stadion. Bilo je okoli 30.000 otrok. Vsa Ljubljana je bila v venci. Povsod so stali sami mlaji in lepo okinčani. Stadion je bil velikanski prostor. Tam so nas reditelji postavili v vrste, tako da ni bilo nobene gneče. Potem kmalu so prinesli na Stadion brezjansko sliko Matere božje, katero smo prav lepo pozdravili in mahali z robc. Ko je bila slika že v oltarju se je začela sv. maša. Po Stadionu je bil napeljan tudi radio, tako da se je vse slišalo po Stadionu kar so govorili gori pri oltarju. Ko je prišel pred oltar papežev odposlanec, smo go pozdravili z mahanjem belih robcev. Med mašo je bilo sv. obhajilo. Po maši smo dobile vsaka en štrukelj. Nato smo poiskale voznike. Ko smo jih pa dobile smo zlezle na vozove in se veselile in srečne odpeljale domov. Drešar Ivana IV. razred.

Dne 29. junija 1935 sem bila na evharističnem kongresu v Ljubljani. Bilo je tako lepo, da tega ne bom pozabila nikdar. Pri sv. maši nas je bilo zbranih nepregledna množica otrok. Rekli so, da nas je bilo 30.000. Sv. mašo je daroval papežev legat, gospod kardinal Avgust Hlond, nato je bilo sv. obhajilo, ki ga nam je darovalo 80 duhovnikov. Vse je bilo tako lepo, da se ne da popisati, a najlepše pa je bilo to: Na tribuni je bila tudi milostna podoba Marije Pomagaj z Brezj, ki so jo prejšnji dan preselili v Ljubljano, kot zaščitnico kongresa. Nekaterim je od daljne vožne in vročine prišlo slabo, a vsakemu so dali zdravniško pomoč, da se je opomogel.

Pozno popoldne smo se zopet vrnili domov. V duhu smo pa bili še vedno na Stadionu in pred očmi je bila še vedno slika kar smo videli in doživeli. Doma pa ni

bilo konca spraševanja in vse smo morali povedati starišem, bratcem in sestricam, kateri se niso mogli udeležiti z nami tega veselja in te sreče, ki smo jo bili deležni mi.

Vodice, dne 14. julija 1935.

Žitnik Milka.

1. Najbolj me je razveselilo ko smo v takem velikem številu počastili sv. Evharistijo in prejeli sv. obhajilo.

2. Moje veselje je bilo ko je govoril prevzvišeni knezoškof dr. Rožman s tako lepimi besedami, ki je pozdravil celo množico, ker sem bila tako oddaljena pa sem ga popolno razumela po zvočnikih, ker nisem še nikoli takega slišala in ne videla.

3. Veselilo me je, ker smo vsi tako veselo prepevali in s tem počastili sv. Mater božjo z Brezj.

Utik 14. 7. 1935

Fani Albina.

Že dohgo sem se z veseljem pripravljala na kongres, ki se je vršil 28. in 29. junija v Ljubljani. Mladinska prireditev se je vršila na praznik sv. Petra in Pavla. Že prejšnji večer sem vse pripravila za potovanje. Od tukaj smo šli ob 4h zjutraj. Ko smo prispeli v Ljubljano, smo šli takoj na Stadion, kjer se je vršila sv. maša ob 8h zjutraj, katero je daroval namestnik sv. očeta, kardinal Avgust Hlond. Pred sv. mašo sem videla molitno podobo Matere Božje, katero so prinesli visokošolci. V sprevedu je šlo tudi mnogo duhovnikov. Med sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo in ljudsko petje. Peli smo lepe evharistične pesmi, katere smo se že prej naučili v šoli. Izredno lep je bil govor, katerega sem si dobro zapomnila. Ko je minula sv. maša, smo šle v cerkev sv. Cirila in Metoda, katera se mi je zelo dopadla. Popoldne pa smo se vrnili domov. Le prehitro je vse minulo, saj nisem še nikdar nič tako lepega videla in slišala zato si hočem to za vedno zapomniti. Marija pa naj izprosi milost, da ostane vedno v naših srcih in nas tako pripeljala k Bogu našemu evharističnemu kralju.

UGANKA

1. Črka,	A
2. časomer,	A A A
3. moško ime,	A A A
4. žensko ime,	A A A
5. mesto v Slov.,	A B D D D D E
6. vabilo na kongres,	E E E G G G I I I
7. žival s klesčami,	I I J
8. z njim gledamo,	K K K
9. soda,	K M N
10. število,	N N O
11. turški naslov,	O O O
12. naplačilo,	O O O
13. želez. postaja,	P P P R R R R R R
14. zadnje besede v sv. pismu.	R R R S S S S U U V Z

Ako potrebujete

DOBRE PEČI

in štedilnike

oglasite se

pri **Franc Kosmaču**
v **VELIKEM MENGŠU**

(cesta na Moste)

Dobite najboljše in najcenejše peči, izdelane od domačih družinskih članov - strokovnjakov, zato brez konkurence v delu in ceni.
Proti jamstvu tudi na odplačila.

SESTANEK KATOLIŠKE AKCIJE

V nedeljo, dne 14. julija se je vršil v Grobljah pokongresni redni sestanek fantov KA iz kamniške in moravške dekanije. Sestanka se je udeležilo 70 fantov, čeprav so manjkali Moravčani, ki so imeli ta dan birmo v svoji fari, dalje Mengšani, Komenčani in Kamničani, ki so verjetno prezrli vabilo na sestanek, objavljeno v kongresni številki Našega lista. Ostale fare so bile zastopane: Vodice 18, Komenda 1, Tunjice 2, Kamnik 1, Homec 4, Dob 15, Ihan 9, Domžale 12, Mengeš (KA v Grobljah) 5, Brdo 3. Od ponekod so se fantje pritožili, da niso dobili vstopnic, kakor je bila to navada do sedaj.

Na sestanku je predaval član osrednjega pripravjalnega odbora za evharistični kongres g. Ivan Martelanc. V govoru, ki je trajal skoro eno uro, je orisal potek ljubljanskih slavnosti z zanimivimi podatki, ki jih je mogel podati zlasti on kot predsednik takozvanih zunanjih priprav. Čeprav so se vsi udeleženci sestanka udeležili kongresa (večinoma kot reditelji), so iz predavanja vendar zvedeli marsikaj novega. Prijetno je pa bilo poslušati tudi o vsem tem, kar so sami doživeli.

Prihodnji sestanek se bo vršil v nedeljo, dne 11. avgusta ob 7 uri zjutraj (po maši v Grobljah). Dostop spet samo s pravilno izpolnjenimi vstopnicami! — Ako ne bi dobili vstopnic, jih zahtevajte pri svojih župnijskih voditeljih!

† JOSIP SICHERL

Ni ga več, ki je v naši grobeljski cerkvi orgljal. V nedeljo 7. julija je odšel k Bogu, kateremu je zvesto, vdano in z ljubeznijo služil. Vero v Boga je odločno izpričeval. Njegovim zapovedim se je z ljubeznijo pokoraval. Zato je bil deležen božje ljubezni že tu na zemlji. Vsak dan je pristopil k obhajilni mizi, da sprejme Njega, ki je nam vsem tolažba in moč. Ničesar ga v tem ni oviralo. Za evharistični kongres v Ljubljani se je z velikim veseljem pripravljaval. In res mu je bilo dano, da je mogel biti pričujoč. V sebi je že čutil bolezen, ali vzdržal je vse dni. Med desetisoči je tudi on nesel bakljo v prelepi nočni procesiji, kot simbol žive vere in v božji ljubezni gorečega srca.

Rodil se je 1860. l. v Svetnem pri Ljubljani. Orgljanja se je učil na orgljarski šoli v Ljubljani pri Försterju, Hribarju in Sattnerju. Služil je po raznih krajih na Dolenjskem in tudi v našem okraju. Najdalj je bil v Žužemberku in Ribnici. Radi njegove spretnosti in požrtvovalnosti so ga vsi zbori ljubili. Njegov spomin bo vedno ohranjen, saj je zložil veliko pesmi, ki imajo trajno vrednost. Naj omenimo samo njegove božične in velikonočne pesmi in

Prosveta oživljena!

Voditelj slovenskega naroda in sedanjí minister za notranje posle, gospod dr. Anton Korošec je z eno potezo vzpostavil našo prosvetno centralo Prosvetno zvezo in vsa društva, ki so bila svojčas s Prosvetno zvezo vred razpuščena. Tudi v naših krajih so s tem vzpostavljena številna prosvetna društva. Zavladalo je splošno veselje in hvaležna ljubezen do našega narodnega voditelja se je samo še povečala. Na več krajih so društva začela že poslovati. Nekatera društva pa z vpovstavitvenim aktom niso bila obnovljena (namreč tista, ki niso bila razpuščena skupno s Prosvetno zvezo). Dotična društva naj napravijo vlogo, v kateri povdarijo, da je bil razpust neopravičen, in pošljejo to vlogo na notranjega ministra oziroma na bansko upravo. Vlogo naj pošljejo na notranjega ministra tista društva, ki so se ob razpustitvi pritožila na notranje ministrstvo in so bila zavržena, na bansko upravo pa tista, ki sploh niso napravila nobene pritožbe, (ker so vedela, da itak ne bi nič zagleglo).

Tako bomo jeseni lahko začeli spet s prosvetnim delom. Zopet bomo svobodni kulturni narod. Opravimo se z vso vnemo in vso ljubeznijo katoliškega prosvetnega dela, ki bo nam in naši državi v vsestransko korist in ponos!

litanijske Matere božje, semeniške imenovanke. Vseh je preveč, da bi jih mogli tu naštevati. Po dolgih letih službe je stopil v pokoj, če smemo tako reči, kajti orgljal je precej let v grobeljski cerkvi, ki nima sredstev, da bi mogla vzdrževati stalnega organista. Dolgo vrsto let je vodil tudi pisarniške posle pri hranilnici in posojilnici v Domžalah. Dosegel je visoko starost 75. let. Ko se je vrnil s kongresa, je legel in ni več vstal. K večnemu počitku so ga spremili mnogi njegovi znanci in prijatelji. Stanovski tovariši in pevci so mu zapeli v slovo pred hišo žalosti, v cerkvi in na grobu. Prosv. društvo v Domžalah se je udeležilo pogreba z zastavo. G. župnik in duh. svetnik Fr. Bernik se je poslovil od njega z dolgim in v srce segajočim govorom. Solze ganotja so marsikomu zablestele v očeh, ko je g. župnik poveličeval njegovo krepostno in bogoljubno življenje. Prav je dejal: Blagor jim, kateri v Gospodu zaspe. Res, on, ki je s tako ljubeznijo Bogu služil, se zdaj že gotovo pri Njem veseli.

Mesto venca na grob pokojnemu J. Sicherlu je cerkveni pevski zbor v Grobljah zbral 130 Din za maše, ki se bodo brale v grobeljski cerkvi.

Žegnanje, plesi in služba božja pri podružnicah

Ljubljanski škof g. dr. Gregor Rožman so izdali v zadnjem škofijskem listu strogo odredbo radi žegnanja pri podružnicah. Znano je, da so razne gostilne izrabile cerkveno slovesnost pri podružnicah ob žegnanjih za umazane gostilniške plese in so se ti izrodki ponekod razrasli tako daleč, da se je dobil upravičen utis, da je na dan takega žegnanja cerkvena slovesnost samo zato, da privabi ljudi v gostilno. Zato škof določajo, da se v bodoče ne sme vršiti pri podružnicah žegnanska služba božja, ako cerkveno prestojništvo ne dobi zagotovila, da se ta dan ne bo vršil v dotični soseski ples. Če bi se kje zgodilo, da bi cerkveno prestojništvo to zagotovilo sicer dobilo, toda bi se ples potem vendar vršil, se prihodnje leto ne sme pod nobenim pogojem vršiti žegnanska služba božja.

Zdi se, da je v Grobljah prišla ta odredba najprej v veljavo, ker je bilo tu prvo žegnanje po razglasitvi te odredbe. Ker vsi gostilničarji niso hoteli dati izjave, da ne bo plesa, zato v Grobljah v nedeljo dne 14. julija ni bilo žegnanske slovesne službe božje, ampak samo tiha služba božja, pri kateri so verniki molili sv. rožni venec. Ker se je ples res vršil, prihodnje leto pozna služba božja sploh odpade. — Verniki so upravičeno ogorčeni nad ravnanjem gostilničarjev, ki so jih spravili ob službo božjo ob tako lepih dneh. Toliko bolj pohvale in priporočila so pa vredni tisti pošteni gostilničarji, ki so upoštevali glas svojega škofa in plesa niso pripravili.

Kolikor smo izvedeli, plesa tudi pristojna oblast ni dovolila. Če je to res, potem se je vršila ta prireditev brez dovoljenja in bo oblast gotovo z vso strogostjo nastopala proti nedovoljenim in nekulturnim prireditvam, saj smo vajeni bili dosedaj, da je ostro kaznovala celo organizatorje kulturne prireditve, če so se vršile brez predpisanega dovoljenja. Poleg tega so ti plesi izzvali pri zelo veliki večini prebivalstva upravičeno vznemirjenje.

Naknadno smo izvedeli, da je orožništvo prizadete gostilničarje že naprej opozorilo, da nimajo dovoljenja za ples. V ponedeljek jih je pa naznanilo sreskemu načelstvu radi prekoračenja policijske ure in nedovoljenega plesa in sicer dva dni zaporedoma.

Izšla je deseta izdaja priljubljenega molitvenika »Večna molitev pred Jezusom v Zakramentu ljubezni.« Ta molitvenik spada med najbolj priljubljene naše molitvenike. Molitvenik je namenjen za skupno molitev pred Najsvetejšim. Besedilo desete izdaje je nespremenjeno, da je porabna obenem s prejšnjimi izdajami. Le tiste molitve, ki se opravljajo pri očitni službi božji, so povzete točno po Cerkvem molitveniku in Rimskem obredniku. Je pa nova izdaja lepša po obliki in popolnejša v opremi in se bo tudi radi tega še bolj priljubila. Knjigo toplo priporočamo. Dobi se v vseh knjigarnah. Založba je v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Z našega razgledišča

KAMNIK.

Ni se še zaraslo zelenje na grobu prera-
no umrlega minorita patra Gabriela Cevca
iz Kamnika, že je v soboto 13. jul. oznanil
žalosten glas velikega zvona vest, da je mr-
tev njegov redovni sobrat p. Pavel Goltes.

Pokojnik se je rodil v Kamniku 28. ju-
nija 1907. Po srednješolskih študijah je
vstopil v minoritski red. V mašnika je bil
posvečen julija 1932, pel novo sv. mašo v
franciškanski cerkvi v Kamniku, takoj na
to je odšel v Ptuj, kjer je dve leti uspešno
deloval kot katehet. Toda že tedaj mu je
ovirala delo zahrbtna bolezen, ki si jo je
nakopal pri napornem dušnopastirskem de-
lu. Moči so mu očitno pešale. Iskal je
zdravja v Ormužu, Ptuj in naposled se
je zatekel v Kamnik, kjer mu je ljubezen
dragih domačih lajšala zadnje dneve živ-
ljenja. Pogreb, ki je bil v ponedeljek, je
pokazal, da so to tiho dušo mnogi ljubili.

Srebrna maša. Romarska cerkva na
Kalvariji je v nedeljo, 14. jul. bila pozori-
šče izredne slovesnosti. Odlični znanstven-
nik naše univerze mineralog pater Janez
Žurga je ta dan daroval v njej svojo sre-
brno mašo. Gospod srebrnomašnik je pra-
znoval svoj jubilej tiho v najožjem krogu
sorodnikov pri svojem stricu upokojenem
mestnem stražniku g. Kolmanu v Kamniku.

Odlični gostje. Takoj po kongresu so naše
letoviško mesto obiskali tudi trije škofje:
Nadškof belgrajski, ki se je povzpел celo
na Krvavec, škof skopljanski, ki je iskal
predvsem pomoči za svoje težavno delo, na
poti iz Gorograda pa se je dvakrat ustavlil
v Kamniku tudi g. nadškof Jeglič, ki se
je zanimal zlasti za skavte.

CIRIL-METODIJSKI KRES

Dne 4. julija zvečer so pripravili okoliški
dijaki pri znanem Borčevem znamenju v
Sp. Jaršah kres, ki so ga zvečer zažgali. To
kresovanje je bilo svojčas običajno. Izostalo
je le zadnja leta, ko se je skušalo zatreti
toliko versko-prosvetnega dela. Na sporedu
je bil govor, deklamacije, pevske in druge
glasbene točke ter dramatični prizor Usto-
ličenje na Gosposvetskem polju. Cirilme-
todijska ideja je versko-narodno prežeta ka-
kor je to glavni govornik gospod Miloš Sta-
re jako dobro povdaril in tako popravil dru-
ga izvajanja, ki so šla preko cirilmetodijski
okvir. Naše narodno udejstvovanje je
vstrajno, borbeno, odločno, ni pa maščev-
valno. Veseli smo te prireditve tudi radi
tega, ker je dijaštvo z njo pokazalo svojo
kulturno višino in versko-prosvetne prire-
ditve ni oblatilo s kakó nočno zakajeno go-
stilniško in plesno zaključitvijo.

V DOBU so imeli na praznik sv. Trojice
šolski otroci svoj dan. Zjutraj ob 6. je med
sv. mašo bilo sv. obhajilo prvoobhajancev.
Lepa četa dečkov in belo oblečenih deklic
je prejela svojega Zveličarja prvičkrat. Ve-
selje nedolžnega srca je žarelo malim z njih
lic. Po prvem duhovnem opravilu je bil pri-
pravljen skupni zajtrk vsem prvoobhajan-
cem v Domu. Gotovo ni žal g. kaplanu ves
trud, ki ga je imel z malimi, ko je gledal
njih hvaležne obraze.

Popoldne pa je bil blagoslov bandera Ma-
rijinega vrta, katerega je omislila mladina.
Bandero je blagoslovil domači g. župnik s

primernim nagovorom in takoj sprejel nove
člane v Marijin vrtec, ki je narasel v ar-
mado, ki šteje nad 200 članov. Ker imajo
mali zastavo, je upanje, da se bodo še rajši
zbirali pod Marijinim varstvom. kar je da-
nes neizmerne vrednosti, ker se pekel in
njegvi pomočnici trgajo že za male otroke.
In skušnja uči, kakršen otrok, tak navodno
odrasel! Kako da so nekšateri stariši tako
zaslepljeni, da niti svoje lastne in svojih
otrok srce nemorejo videti!

V. Cadež:

Svetoletno romanje

(Nadaljevanje)

Kakor sanje so bežali mimo nas dnevi,
določeni za bivanje v Rimu, kar pač doka-
zuje, da se nam ni slabo godilo. Tudi s
cenami smo bili na splošno zadovoljni; se-
veda pa so lire kopnele kot sneg na
pomladnem soncu. Ugodno je bilo zlasti to,
ker je bila lira tedaj, ko smo odhajali od
doma, najcenejša (samo nekaj nad 2 Din);
že za časa našega romanja se je začela dvi-
gati in bi nas pot en mesec pozneje stala
že kakih 300 Din več. To pa za žep dijaka
že nekaj pomeni, saj je bila pri nekaterih
naših soromarjev že pred odhodom iz Rima
— kakor bi rekli v tržiškem žargonu —
»kača v aržato«. Sicer je pa z ozirom na
nas vse glede zakladov lir veljal latinski
pregovor: luna semper mendax (luna vedno
laže); v isti meri, kakor je takrat luna
naraščala, so se krčile naše lire, tako da so
zadnje izginile nekako ravno do polne lune.

Velika dobrota za nas je bil tramvaj, ka-
terega smo, ker nas je bilo malo, lahko
pridno porabljali. Za pol lire (tedaj okroglo
1 Din) se v enem vozu pelješ, kolikor daleč
vozi in plačaš znova vožnjo le tedaj ako
prestopiš v drug voz.

Kake večje nesreče v Rimu, kakor tudi
na ostalem potovanju — hvala Bogu —
nismo doživeli. Morda še največja je bila
ta, da je eden od nas v Rimu izgubil vozni
listek za plačano vožnjo od Rima do Po-
stojne; imeli smo namreč vso vožnjo že
naprej plačano. To je po eni strani ugodno,
da ni treba večkrat iskati voznega listka,
po drugi pa je nevarnost, da izgubiš pot-
dilo in moraš potem plačati vso preostalo
vožnjo brez popusta, dočim smo imeli mi
30% popusta. Na kolodvoru v Rimu nam
je uradnik kazal tudi en prav tak vozni
listek, ki ga je izgubila neka Slovenka
in ga je pošten najditelj izročil na pristojno
mesto; smilila se nam je njega lastnica.
Pri našem zgubitelju je bila pa sreča v ne-
sreči ta, da je bil ta nesrečnež — Amerika-
nec, ki je opazivši izgubo z mirno gesto
izjavil: »To se že prebije, da bi le kaj huj-
šega ne bilo.«

Prišel je čas odhoda iz Rima. Bilo nas
je šest v naši družbi, ki smo bili namenjeni
še v Neapelj. Tako smo se razcepili na dva
dela. Večina je iz Rima odšla naravnost
proti domu z vlakom v četrtek 27. avgusta
zvečer. Ti so se nazaj grede ustavili v Bo-
loniji in v Benetkah ter srečno dosegli
Ljubljano 30. avg. zjutraj. Mi Neapeljci pa
smo odrinili proti jugu v petek 28. avgusta
zjutraj. Izbrali smo si najhitrejši vlak (tkzv.
direttissimo), ki nas je v štirih urah in pol
pripeljal do Neaplja. To je pot, ki meri
249 km. Italijani pa še niso zadovoljni s

tem: pravkar zidajo novo progo od Rima
do Neaplja za električno železnico, katere
dolgot bo znašala okroglo 200 km in bo
vožnja nekaj dražja, še več pa je vreden
čas, ki je na potovanju še dražji kot doma.
Novo železnico nameravajo otvoriti prihod-
nje leto.

Iz Neaplja smo se takoj po železnici od-
peljali naprej do Valle di Pompei, kamor
prihaja zadnja leta veliko božjepotnikov.
Postavili so namreč tam Materi božji novo
cerkev, ki jo lahko imenujemo biser cer-
kva novejšega časa in je sedaj znamenita
romarska cerkev. Takoj, ko nas je hlapon
izložil, smo imeli opravka z južnoitalsko
vsiljivostjo. Zastopniki nekaterih »hotelov«
so tiščali v nas; vsak nas je skušal pri-
dobiti zase, da bi šli tja obedovat — bilo
je že dve čez poldan. Ko smo se odločili
za enega, tedaj so drugi padli po njem,
tako da se je za nami vnel kar cel boj.
Mi smo se sicer bore malo menili za vse to;
toliko smo razumeli, da so se slišale besede,
ki so zveneje vse prej kot prijazni pokloni.

V hotelu smo pred vsem drugim odložili
črnkasto šminko, katero smo dobili na dol-
gi vožnji in na to sedli k obedu, pri katerem
so nas s svojim obiskom počaščale cele jate
muh; odganjali smo jih po moči, zmago-
valke so bile one.

Odpeljali smo se nato z vozom v stare
Pompeje, kjer se je naša družbica razšla
na dva dela: en del se je odpeljal kmalu
proti Neaplju, drugi del se je odločil, da
ostane čez noč v Valle di Pompei. Midva z
našim duhovnim voditeljem sva spadala k
drugemu delu in sva naslednji dan opravila
sv. mašo v omenjeni romarski cerkvi. Snidli
smo se potem sredi dopoldneva v hotelu
»Terminus« (vsega priporočila vrednem!) v
Neaplju.

V tamošnji svetovnoznani »Museo Nazio-
nale« so takorekoč prenesli Pompeje in
druga mesta, zasuta po Vezuvu. To nas je
najbolj nagnilo, da smo ga šli obiskat.

Dobili smo precej točno sliko o poganski
kulturi ob Kristusovem času. Pa videli bi
še veliko več, a duh že ni mogel vsega
zmagovati. Hiteli smo potem še v stolnico
sv. Januaria, znano najbolj po tem, ker se
vsako leto nekajkrat (med drugim 19. sep-
tembra) obnavlja čudež s krvjo sv. Janua-
rija, ki je sicer strjena in postane takrat
tekoča. Je pa ta čudež tako očiten, da ga
nobena naravna veda ne more utajiti ne
razložiti. Vodil nas je tja z ljubeznivo
ustrežljivostjo neki prelat te cerkve.

(Dalje prihodnjič.)

**TAPETNIŠKE,
LIČARSKE IN
SEDLARSKE
IZDELKE**

DOBITE NAJCENEJE PRI

MARTIN MALI, Domžale

ZIMNICE, PERESNICE, ZOFE

Noni in Mani v gorah

Mladostni doživljaj z Islandije. — Spisal
Jón Svensson S. J. (Dalje.)

Ta okrogla temnomodra lisa se je v soju svetlobešččega se sonca razločevala kakor svetleč se v zlato vdelan biser.

»Mani, prav si rekel, Atlantsko morje je.«

Veličastna in vendar tako nežna prirodna lepota naju je tako omamila, da sva še dolgo molče stala. Nazadnje sva pa le morala naprej.

»Zdaj pa le naprej, Mani,« pravim jaz in primem brata za roko. S hitrimi koraki greva čez zeleno ravan proti zapadu. Ko prideva do strmega vresatega griča, mu začneva takoj plezati po strmem pobočju navzgor. To je bilo za naju zelo naporno in utrudno.

Bresti sva morala skozi vonjivo, cvetoče gorsko rastlinje, ki nama je segalo večkrat do pasu.

Po dolgem napornem plezanju sva stala končno zgoraj na najvišjem robu mogočnega griča.

Tu zopet popolnoma nov svet... Nikake zelene trate kakor prej. Namesto nje nenavadna, valovita, lahko se vzpenjajoča tla, posejana z brez številca velikih in majhnih kamnov. Mnogi teh kamnov so bili ravni in večina jih je bila porasla z znanim islandskim mahom ali »gorsko travo«, kakor ga imenujejo Islandci.

Ta dragocena rastlina je bila večinoma rjavkaste ali pepelaste barve.

V vseh razpokah in regah med kamni je rastla bohotna, sočna, zelena trava in premnogo čudovitih rdečih, modrih in rumenih gorskih cvetic.

Onstran nenavadnih tal, proti zapadu, so se grozeče dvigale visoke, skoro pokončne skale. Bile so pa zelo daleč od naju.

Preračunala sva, da bi potrebovala dobre pol ure, da prideva do njih.

Tu nama obema obenem pride isto na misel:

Če prideva do skal, kaj naj narediva, da jih preideva?

Zakaj na te silno visoke, navpik padajoče skalnate stene vendar ne moreva splezati. V zadregi se spogledava.

Naposled de Mani: »Ali bi ne šla čisto zraven k stenam? Morda najdeva kako razpoko ali prehod, da se splaziva skozi.«

»Ne, mislim da ne, Mani. Vrh tega bi utegnili biti tudi nevarno, muditi se dolgo blizu sten. Pridrči lahko kamenje ali plaz.«

»Kam pa naj potem greva?«

»Kreniti morava ali na jug ali na sever, da obideva skalno steno.«

»Toda to bo silen ovinek, Noni.«

»Da, to naju bo mudilo. Utegne

nama vzeti več ur časa.«

»To je žalostno. Na ta način danes gotovo ne doseževa gorskih vrhov.«

»Ne, zdaj se tudi meni zdi, da najbrže ne prideva tako visoko. Toda ni druge pomoči.« Ubogemu malemu Maniju stopijo solze v oči.

Bil je že tako truden in tako lačen in si je vendar tako želel doseči visoki greben.

5. Ovce v duplini.

Nisem vedel, kaj naj naredim, da potolažim brata. Pa zopet pride njemu samemu srečna misel:

»Kaj, ko bi pokleknila,« pravi, »in prosila Boga, naj nama pomaga? Saj veš, da zmore vse.«

»To je izvrstna misel. Narediva tako, pa takoj zdaj.«

Poklekneva na velik, raven kamen, ki je bil tako zelo porastel z islandskih mahom, da nama je ta dragocena rastlina bila kakor mehka blazina pod koleno. Najprej moliva nekaj časa tiho, vsak zase. Nato pravi Mani:

»Veš kaj, Noni? Davi, ko sva vstala, sva pozabila na jutranjo molitev.«

Bilo me je malo sram, da sem moral slišati ta očitek od svojega bratca. Toda ker je Mani res imel prav, sem moral priznati napako.

Mani, ki je znal iz glave zelo lepo jutranjo molitev v pesmi, je molil naprej in je končal z očenášem.

Imel sem občutek, da sva te molitve tam gori v veliki, skrivnostni gorski samoti opravila bolj pobožno kot sicer. Oba sva bila tako svečano ubrana. Ko odmoliva, vstaneva in sedeva na suhi, mehki mah.

»Zdaj nama Bog gotovo pomore,« reče Mani.

»V katero stran misliš, da bi jo mahnila?«

»Ne vem še prav«, odvrne. »A bom poskusil dognati.«

Vzdigne kamenček.

»Poglej, Noni,« pravi. »Ta kamen je črn na eni strani in bel na drugi. Bela stran pomeni jug, črna sever. Zdaj ga zalučim v zrak, in potem pojdeva v smer, katero nama pokaže kamenček.«

Vrže kamen kvišku. — Bela stran pride na vrh.

»Vidiš, Noni! Na jug morava iti.«

»Zdaj moram pa še jaz poskusiti,« pravim jaz.

Vržem kamenček kvišku kakor prej Mani.

Ko pade dol, je bilo videti belo stran zopet zgoraj.

»Zdaj lahko vidiš!« vzklikne Mani. »Zdaj je čisto jasno, da morava iti proti jugu.«

»Pa saj kamenček tega ne more vedeti, Mani.«

»Ne, ampak Bog je, ki nama na ta način kaže.«

»Odkod to veš?« — »Prosil sem ga.«

»Mislim, da ne bi bil smel. Mati pravi, da so to vraže, in da ne smemo skušati Boga.«

»Dobro, pa ne bom več. — Toda kljub vsemu temu mislim, da bo najbolje, če greva proti jugu.«

»Nisem proti temu.«

Potem vstaneva in se napotiva dalje. Šla sva proti jugu, vendar pa sva krenila malo proti zapadu, tako, da sva se vedno bolj bližala pokončnim stenam. Ko nekaj časa tako greva, reče Mani:

»Ko bi imel vsaj požirek vode! Tako sem žejen!«

»Jaz sem tudi. Oh ko bi bila vzela malo več kruha z maslom!«

»Da, ko, ko... Prav zares, ne govo riš nápak.«

Kljub lakoti, žeji in utrujenosti še nisva mogla opustiti popolnoma upanja, da doseževa namen. Zato skupaj grede nadaljujemo pot. Kar zapaziva, kako se više gori, tik ob skalni steni, nekaj čudnih belih pik na zelenkasto-sivih tleh sem ter tja premika. Pes nastavi ušesa, pogleda bistro naprej in začne močno lajati...

(Nadaljevanje.)

Pravkar so izšla naslednja glasbena dela, ki jih zlasti gg. organistom in drugim pevovodjem toplo priporočamo:

David Doktorič:

1. Tri evharistične pesmi za mešan zbor (Din 5.—);

2. Dve »V zakramentu« za mešani zbor (Din 2.50);

3. »Slavospev«, Marijina pesem za meš. zbor in orglje (Din 5.—)

4. »Pesem izgnancev« Mariji Svetogorski za mešani zbor (Din 2.50)

V prodaji v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani in pri skladatelju v Radomlju. Pri naročilu 5 ali 10 izvodov primeren popust.

Sveža jajca

dobite vsak dan v društvenem domu v Grobljah Ravnotam lahko daste kopuniti

petelinčke. (Na željo tudi na domu)

**Dobro,
ceneno
in lepo**

boste oblečeni, ako kupite blago za Vašo novo obleko ali plašč v trgovini

Jos. Senica, Domžale
Podružnici: Moste pri Komendi
Stranje